

Sygn. akt: XU-417/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 18 listopada 2014r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **A. S.**

od decyzji Z. U. S. Oddział we W.

z dnia 23 kwietnia 2014r. znak: (...)

w sprawie **A. S.**

przeciwko Z. U. S. Oddział we W.

o **świadczenie rehabilitacyjne**

oddala odwołanie.

Sygn. akt X U 417/14

UZASADNIENIE

Z. U. S. Oddział we W. decyzją z 23 kwietnia 2014r. odmówił ubezpieczonej A. S. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu braku niezdolności do pracy i braku okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do tego świadczenia. Zdaniem strony pozwanej wnioskodawczynie nie przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wobec orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, która uznała, że wnioskodawczynie po wyczerpaniu zasiłków chorobowych i 5 miesięcznego świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 17 marca 2014r. nie jest niezdolna do pracy.

We wniesionym od tej decyzji odwołaniu wnioskodawczynie wносиła o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż stan jej zdrowia po dniu 17 marca 2014r. nie pozwalał na kontynuowanie dotychczasowej pracy, a ponadto w tym czasie trwało leczenie i rehabilitacja i stopniowy powrót do zdrowia.

Strona pozwana w udzielonej odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie, jako niezasadne.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie A. S., ostatnio zatrudniona na stanowisku montera instalacji sanitarnych, w dniu 16 kwietnia 2013r. podczas pracy doznała urazu skrętnego stawu skokowego lewego. W okresie od dnia 19 kwietnia 2013r. do 17 października 2013r. wykorzystała 182 dniowy okres zasiłkowy. W okresie od 18 października 2013r. do 16 marca 2014r. przez okres 5 miesięcy przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym.

W dniu 18 lutego 2014r. wnioskodawczyni wystąpiła do Oddziału ZUS we W. z wnioskiem o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres. Została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 14 marca 2014r., orzekł, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy i brak jest podstaw do przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Z wydanym orzeczeniem wnioskodawczyni nie zgodziła się i wniosła sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, która na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2014r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2014r. strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Dowód: dokumentacja orzecznicza ZUS.

Postanowieniem z dnia 08 lipca 2014r., Sąd na zasadzie art.468 § 1 i § 2 pkt 4 i § 4 kpc podjął czynności wyjaśniające przez zasięgnięcie opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni była nadal od dnia 17 marca 2014r. niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie zdolności do pracy, a także jeżeli wnioskodawczyni jest nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy, do kiedy wnioskodawczyni może mieć prawo do świadczenia rehabilitacyjnego licząc od dnia 17 marca 2014r. na okres nie dłużej niż 7 miesięcy.

W wydanej w dniu 15 września 2014r. opinii biegli sądowi chirurg ortopeda i neurolog rozpoznali u wnioskodawczyni min. stan po urazie skrętnym stawu skokowego lewego ze złamaniem kostki przyśrodkowej, bez pozostawienia istotnych skutków czynnościowych. Na tej podstawie biegli sądowi orzekli, że wnioskodawczyni po dniu 17 marca 2014r., jest zdolna do pracy.

Dowód : 1) akta zasiłkowe strony pozwanej.

2) opina biegłych sądowych z dnia 15.09.2014r. – k. 20 as.

Z treścią wydanej opinii biegłych sądowych chirurga ortopedy i neurologa nie zgodziła się wnioskodawczyni i wniosła do niej zastrzeżenia. Jej zdaniem stan jej zdrowia nie pozwalał jej na podjęcie pracy. Zdaniem wnioskodawczyni w okresie dalszych 3 miesięcy po przebytej rehabilitacji odzyskała ona zdolność do pracy. W związku z tym wniosła o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres 3 miesięcy.

Strony pozwana nie składała zastrzeżeń do wydanej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.18 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – Dz. U. z 2014r., poz. 159, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni może po dniu 17 marca 2014r. być uznana za niezdolną do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy została wydana w sprawie opinia przez biegłych sądowych: chirurga ortopedy i neurologa. Biegli sądowi potwierdzili fakt odzyskania przez wnioskodawczynię zdolności do pracy, po wykorzystaniu 182 dniowego okresu zasiłkowego i 5 miesięcznego świadczenia rehabilitacyjnego.

Opinia biegłych sądowych zasługuje na przymiot wiarygodności. Opinia ta została sporządzona w sposób obiektywny, rzetelny i pełny, a jej wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną, zebraniem

wywiadu oraz bezpośrednim badaniem wnioskodawczynie. Zdaniem Sądu opinia jest pełna, uwzględnia wszystkie istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u wnioskodawczynie.

Dowód z opinii biegłego podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Nie są miarodajne dla oceny tego dowodu niekonkurencyjne z nim oceny świadków i uczestników postępowania, co do faktów będących przedmiotem opinii (zob. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, niepubl.). W przedmiotowej opinii biegli sądowi odpowiedzieli na wszystkie postawione przez Sąd pytania. Swoje stanowisko poparli wnikliwą analizą dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonym badaniem wnioskodawczynie.

Zdaniem Sądu opinia jest pełna, uwzględnia wszystkie istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u wnioskodawczynie. Sąd w pełni podziela stanowisko zajęte w opinii przez biegłych.

Odnosząc się do wniesionych przez wnioskodawczynię zastrzeżeń Sąd zauważa, iż nie zawierały one uwag merytorycznych, a odnosiły się jedynie do przeprowadzonych badań. Okoliczność, iż wnioskodawczynie po dniu 16 marca 2014r. kontynuowała zabiegi rehabilitacyjne nie stoi w sprzeczności z treścią wydanej w sprawie opinii. Biegli sądowi ocenili bowiem, stan zdrowia wnioskodawczynie na dzień 17 marca 2014r. a w tym okresie wnioskodawczynie była zdolna do pracy.

Zdaniem Sądu wnioskodawczynie po wyczerpaniu 182 dniowego okresu zasiłkowego i 5 miesięcznego świadczenia rehabilitacyjnego odzyskała zdolność do pracy.

Wnioskodawczynie nie przysługuje więc, prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 Kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.